

mig ikke foranlediget til at stille noget Forslag. Jeg er overbevist om, at ærede Medlemmer ville huffe, at jeg har udtalt noget Saadant, og hvis jeg mindes ret — jeg huffer dog ikke selve Ordene — saa svarede den daværende Kultusminister mig, at han fandt Tanken i og for sig rigtig, men han mente, at det vilde være forbundet med Vanffeligheder at gennemføre den. Søvrigt er der i de Forslag, der bleve vedtagne sidst, Meget, som jeg kan slutte mig til, men saaledes som Lovforslaget foreligger i sin Helhed efter de ved 2den Behandling foretagne Afstemninger, vil jeg ikke kunne give det min Stemme. Man er jo nu stillet saaledes, at man maa tage Et af To eller ogsaa flet Intet. Jeg er tilbøielig til det Sidste. Det kunde maasse forundre, at mit Navn ikke findes sammen med de tre ærede Navne, hvortil ogsaa mit var føiet ved 2den Behandling. Dette har imidlertid sin Grund for det Første deri, at jeg ikke har villet forsøge paa at stille separate Vædringsforslag, men dernæst har det sin Grund deri, at der her i Mindretallets Forslag mangler noget Besæntligt; som jeg havde Udsigt til at faa ved 2den Behandling. Her findes nemlig ikke Forslag til Redlæggelse af to Skoler, et Forslag, hvis Vedtagelse jeg vilde sætte megen Pris paa. Her findes heller ikke Forslag om Studentexamens Afholdelse her i Kjøbenhavn, et Punkt, som jeg ogsaa lægger overordentlig Bægt paa. Det ærede Mindretal er gaaet bort fra Noget, der var opstillet ved 2den Behandling, nemlig en Undervisningsplan. Der er ikke foreslaaet nogen Bestemmelse om, hvad der skal præstere ved Studentexamen, og dette anser jeg for en stor Mangel. En af Grundene, hvorfor man har ønsket en Forandring i vort lærde Skolevæsens Indretning, er dog den, at Eleverne nu blive overbehyrdede eller let kunne blive det, og naar man ikke faar nogen Bestemmelse om, hvad der skal præstere, saa have vi heller ikke nogen Garanti for, at Eleverne ikke fremdeles ville blive overbehyrdede. Jeg veed nu godt, hvad man der vil sige, men det skal ikke træffe mig. Man vil nemlig sige, at det ikke gaar an i en saadan Lov at opstille en hel Undervisningsplan eller Bestemmelse om, haad der skal

præstere ved Examen. Det er nu fuldstændigt rigtigt; men det kommer gn paa, hvorledes man tager Sagen. Der kan dog ikke være Tvivl om, at det vilde være muligt at skitsere eller give i store Omrids Bestemmelser i saa Henseende, Bestemmelser, som dog maa kunne være nogenlunde bindende; vil man have Exempler i saa Henseende, kan man se over til Norge, hvor man har truffet saadanne Bestemmelser. Da disse Punkter, som jeg her til Slutning har nævnt, ikke findes i det Forslag, der under Nr. 1 er stillet af de tre ærede Medlemmer, vil jeg heller ikke kunne stemme for deres Forslag.

Madjen: Jeg havde fra Begyndelsen af ikke tænkt at blande mig ind i den lærde Diskussion, som er ført om denne Sag baade ved første, anden og tredje Behandling, thi det forekommer mig, at det, hvorpaa Diskussionen mest gaar ud, er, at den ene saavidt muligt søger at gjendrive den Andens Tale, hvorimod man har holdt sig mindre til, hvad der ligger i Lovforslaget. Det forekommer mig, at Diskussionen har dreiet sig om, hvorvidt enten Oldnordisk — eller Islandsk, som man ogsaa kalder det — eller Latin skulde være det Overveiende i enkelte af de lærde Skoler; men naar man ser rigtigt nøie paa Forslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, er der kun en overmaade lille Forskjel mellem de Udtryk, der ere brugte af Flertallet med Hensyn til den klassisk-sproglige Skole og med Hensyn til den nordisk-sproglige. Naar man ser efter i § 6, hvilke Sprog er det da, der skulle læres i den klassisk-sproglige Skole? Det er Dansk, Tydsk, Fransk, Latin og Græsk, og i den historiske og nordisk-sproglige Skole skulle de samme Sprog ogsaa læres med Undtagelse af Fransk og Græsk — der skal altsaa ogsaa læres Latin — hvortil da kommer dette Tillæg af Oldnordisk og Svensk samt Engelsk. Forskjellen forekommer mig derfor at være saa lille, at jeg ikke kan forestaa al den Strid, der har været ført om denne Sag, og det er derfor forekommet mig, at Udvalget havde maattet kunne komme til en Udvæjning af Stridsspørgsmaalene, muligt derved, at man havde fulgt den samme Frem-